

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **B. V.,** zast. JUDr. Pavlem Pfajfrem, advokátem se sídlem Ohrazenice 119, Turnov, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství - Ústřední pozemkový úřad,** se sídlem Těšnov 17, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Ing. J. V., 2) Ing. S. V.,** proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2009, č. j. 16387/09-13300-A, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2010, č. j. 10 Ca 348/2009 - 91,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Pavla Pfajfra **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2009, č. j. 16387/09-13300-A. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání M. P., ing. H. M. a B. V.

a potvrdil rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Jablonec nad Nisou (dále jen „pozemkový úřad“) ze dne 16. 3. 2009, č. j. 9001/70/2009.

Rozhodnutím pozemkového úřadu byl schválen návrh komplexních pozemkových úprav (dále též „KPÚ“) v katastrálním území Jenišovice u Jablonce nad Nisou, zpracovaný firmou Ateliér krajinné ekologie - AKE, spol. s r. o., č. zakázky 1/2003-9001, datovaný 10/2008. Ve vztahu ke stěžovatelce žalovaný v odvolacím rozhodnutí řešil její námitky, že návrh KPÚ maří její záměry a znevýhodňuje pozemky pro zemědělskou výrobu. Požadovala zachování pozemků v původním místě, aby mohla sama využít svého práva rozhodovat svobodně o svém majetku. Zabýval se i jejími námitkami proti umístění pozemků ve vztahu k jednotlivým lokalitám a kritikou způsobu zpracování i projednání návrhu. Žalovaný v odvolacím rozhodnutí popsal průběh řízení včetně skutečnosti, že stěžovatelka se zařazením pozemků do KPÚ souhlasila. Při pozemkových úpravách byly celkově dodrženy zákonné limity odchylek mezi původním a navrhovaným stavem co do výměry, ceny i co do vzdálenosti. Žalovaný popřel stěžovatelčinu námitku o umístění sloupů elektrického vedení i o snaze obce získat vlastnictví parcel k obci přilehlých, stejně tak jako námitky o horším přístupu k pozemkům.

Městský soud v napadeném rozsudku porovnal postup žalovaného při projednání pozemkových úprav se zákonem a dospěl k závěru, že k jeho porušení nedošlo. Zdůraznil, že žalobkyně, která je vlastnicí či podílovou spoluvlastnicí pozemků mj. dotčených pozemkovými úpravami v daném katastrálním území, vyslovila se zahrnutím pozemků do pozemkových úprav souhlas ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“ nebo „nový zákon o pozemkových úpravách“). Stejně tak byl dodržen předepsaný souhlas kvalifikované většiny řešených pozemků. Soud tak odmítl obecný nesouhlas žalobkyně s novým uspořádáním pozemků. Rovněž porovnal její vstupní nároky a jejich vykrytí dle schváleného návrhu a dospěl k závěru, že jsou v toleranci stanovené v § 10 zákona o pozemkových úpravách. Poukázal na mapové podklady, z nichž je zřejmé, že nové pozemky žalobkyně jsou v podstatné části v místě původních pozemků. Městský soud podrobně popsal průběh řízení, obsah žalobkyní podaných námitek a jejich vyřízení. Uzavřel, že jejím nárokům vzneseným v průběhu projednání bylo vyhověno vždy tam, kde se nestřetávaly s požadavky spoluvlastníků a záměrem úprav jako celku. Její námitky byly zodpovědně řešeny, a pokud jim nebylo možno vyhovět, vždy bylo dostatečně objasněno, z jakých důvodů. Odmítl i námitku, že KPÚ jsou nepřípustným zásahem do jejího vlastnického práva.

Stěžovatelka kasační stížností v prvé řadě namítá, že nebyla k jednání soudu přizvána a tudíž nemohla vyjádřit svůj názor k projednávané věci. V doplnění kasační stížnosti upřesnila, že kasační stížnost opírá o § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. Rozsudek městského soudu považuje především za nepřezkoumatelný, a to pro vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud totiž rozhodl bez jednání, aniž byly splněny podmínky stanovené v § 51 s. ř. s. Stěžovatelka nikdy od soudu neobdržela výzvu k vyjádření souhlasu k rozhodnutí věci bez jednání; tím bylo porušeno její základní právo na projednání věci soudem veřejně a za její účasti. Toto pochybení nepovažuje za formální; předpokládala, že bude mít možnost soudu vysvětlit důvody

žaloby a že bude moci pokládáním otázek žalovanému osvětlit situaci. Ve skutečnosti totiž návrh nebyl tvořen na základě jejího souhlasu, ale pod vlivem nátlaku nekorektní projektantky. Stěžovatelka popírá údaje uvedené na doručence o doručení výzvy dne 18. 3. 2010 ve 12.45 hod. Stěžovatelka zná doručovatelku, ví, kdy chodí doručovat a vzpomíná si, že ten den byla přítomna se svou dcerou I. V. u branky plotu, na níž je umístěna schránka. V tvrzený den a hodinu ke vhození obálky do schránky nedošlo. To může potvrdit i její další dcera G. P., která byla v té době v domě. K prokázání navrhuje výslech svůj i uvedených dvou dcer. Stěžovatelka žádá soud, aby prověřil z dokladů založených ve spise, zda doručení odpovídalo právním předpisům, aby si vyžádal vyjádření pracovníků podatelny soudu, stanovisko České pošty, pobočky Turnov, včetně dokladů, které má pošta k dispozici a které se vztahují k prokázání doručení této výzvy.

Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spatřuje v tom, že správní orgán nemá ve spise k dispozici souhlas stěžovatelky ohledně pozemků nacházejících se v zastavěném, či zastavitelném území, který je podmínkou pro řešení pozemkových úprav. Prohlášení jí podepsané není souhlasem ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách, ale pouze souhlasem ke vstupu na pozemky ke zjišťování hranic. Stěžovatelka upozorňuje na to, že pozemkové úpravy byly zahájeny za účinnosti zákona č. 284/1991 Sb. a v souladu s přechodným ustanovením § 24 odst. 2 zákona č. 139/2002 Sb. byl na řízení aplikován tento nový zákon. Návrh KPÚ byl podle § 11 odst. 1 vystaven k veřejnému nahlédnutí až od 4. 11. 2008 do 4. 12. 2008. Řada pozemků se nachází v zastavěném a zastavitelném území obce Jenišovice, což je zřejmé z územního plánu a doloženo vyjádřením Městského úřadu v Turnově. Jde o pozemky p. p. č. 138/1, 138/2, 140/1, 140/2, 144/1, 147/1, 147/2, 149/3, 149/6, 155 zapsané na LV 663 a p. p. č. 149/1 zapsaný na LV 199; stěžovatelka je jejich spoluvlastnicí. Takové pozemky lze řešit pouze se souhlasem vlastníků. Stěžovatelka nikdy výslovný souhlas nedala, a tudíž se nemůže nacházet ve spise.

Podle stěžovatelčina názoru správní orgán v řízení nedostatečně zjistil skutečný stav věci a neprovedl důkazy jí navrhované. Poukazuje na své námitky ze dne 9. 11. 2008 a důkazy navržené v odvolání ze dne 5. 4. a 6. 4. 2009 i na obecné námitky nesouhlasu se změnou uspořádání jejích pozemků. Nedostatky ve zjišťování skutečného stavu ji znevýhodnily při porovnávání vstupního a vykrývajícího stavu. Všechna tato svá předchozí vyjádření činí stěžovatelka obsahem své kasační stížnosti. Stěžovatelka, stejně jako další ze spoluvlastnic paní A., od samého počátku žádá o ponechání pozemků na původních místech a v původních výměrách tak, jak byly přebrány po předcích. Nerozumí tomu, k čemu jsou tyto úpravy dobré, když např. pozemek č. 352 je ubrán ve velkém rozsahu kvůli cestě, která není potřebná, dále se jí nedostalo vysvětlení k lokalitě KRSKOVNA, kterou chtěla ponechat jako v době záboru JZD. Dále konkretizuje své požadavky ohledně jednotlivých pozemků, jimž nebylo vyhověno.

Nezákonnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje v tom, že soud nesprávně vyložil právní úpravu, když zcela pominul nedostatek souhlasu stěžovatelky podle § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách ve vztahu k zastavěným a zastavitelným pozemkům. Výsledkem byl nezákonný zásah do jejího vlastnického práva, za nějž se jí ani nedostalo náhrady v odpovídajícím rozsahu. Cítí se poškozena umístěním nových pozemků, jejich výměrou, kulturou, přístupností, možností obhospodařování, hodnotou a

prodejností. Ze všech uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém stručném vyjádření ke kasační stížnosti popírá stěžovatelčino tvrzení o souhlasu vztahujícím se na dílčí pozemkové úpravy. V průběhu celého řízení stěžovatelka trvala na zachování pozemků na stávajícím místě a v této míře s pozemkovými úpravami nesouhlasila. Souhlas podle § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách zpochybňuje nově a nepravdivě, což je doloženo spisovou dokumentací. Žalovaný odkazuje na spis a na své vyjádření k žalobě.

Osoby zúčastněné na řízení shodně namítají, že stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze skutečnosti, s nimiž se žalovaný i městský soud již řádně vypořádali. Nelze předpokládat, že by při osobní účasti při jednání uvedla něco navíc. Argument, že nechce ponechat cizím pozemky po předcích, nemůže obstát; smyslem pozemkových úprav je rovné rozložení pozemků umožňující všem jejich lepší a racionální využití. Navrhují odmítnutí kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Namítány jsou důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

Především je třeba se zabývat kasačním důvodem podle § 103 odst. písm. d) s. ř. s.; pokud by se totiž městský soud dopustil tvrzené vady, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, byl by to důvod ke zrušení rozsudku, aniž by bylo nutné vážit ostatní kasační důvody.

Stěžovatelka tvrdí, že nebyly splněny podmínky § 51 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Městský soud o věci rozhodl bez jednání při výslovném souhlasu žalovaného. U stěžovatelky vycházel ze souhlasu fiktivního; podstatné tedy je, zda byly splněny jeho podmínky. Ze soudního spisu, ze záznamu na dodejce (doručence) na č. l. 36, bylo zjištěno, že městský soud doručoval stěžovatelce v jedné obálce písemnosti: „10 Ca 348/2009 –35, 36, 37 usnes., žádost, inf. + vzor 060“. Přitom č. 35 se vztahuje k usnesení, jímž byla stěžovatelka vyzvána k odstranění vad kasační stížnosti, č. 36 je výzvou k vyplnění současně zasílaného formuláře potřebného ke zjištění osobních a majetkových poměrů a č. 37 je informací o rozhodujícím senátu, obsahující rovněž poučení o možnosti vznesení námitky podjatosti a informaci o možnosti rozhodnutí věci podle § 51 odst. 1 s. ř. s., včetně poučení o důsledcích nevyjádření se a výzvy ke sdělení požadavku na nařízení jednání. Podle datovaného a podepsaného záznamu poštovní doručovatelky byla obálka s těmito písemnostmi vložena do stěžovatelčiny poštovní schránky dne 18. 3. 2010 ve 12. 45 hod. Takový postup je možný podle § 50 odst. 1 občanského soudního řádu, užitého podle § 42 odst. 5 s. ř. s.

Stěžovatelka netvrdí, že zásilku obdržela a že jejím obsahem nebylo poučení č. j. 10 Ca 348/2009 - 37; tvrdí, že jí v uvedený den nebyla vložena do schránky vůbec žádná zásilka, neboť v rozhodnou dobu byla v její blízkosti i se svou dcerou. Navrhuje prokázání tohoto tvrzení svědeckými výpověďmi a opatřením dalších dokladů k doručení.

Nejvyšší správní soud rozhodl, že navržené důkazy neprovede, neboť tvrzení stěžovatelky neshledal věrohodnými. V záznamu poštovní doručovatelky je totiž uvedeno datum odpovídající datovým razítkům pošty a korespondující datu odeslání zásilky z městského soudu i vrácení doručenky poštou soudu. Podstatné však je, že stěžovatelka na ostatní písemnosti jí ve stejné zásilce zaslané řádně reagovala. Tak podáním ze dne 28. 3. 2010, doručeným městskému soudu dne 30. 3. 2010 doplnila žalobu o důvody a vyjádření k některým bodům výzvy, rovněž soudu předložila vyplněné a dnem 20. 3. 2010 datované potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků, které doplnila kopií dvou oznámení České správy sociálního zabezpečení o invaliditě a výši důchodu. Přitom soudu nesdělila, že by obálka neobsahovala některou z písemností na ní vyznačených jako obsah zásilky, a to ani při osobní návštěvě soudu dne 30. 3. 2010, kdy do spisu nahlížela a kdy byla informace s výzvou podle § 51 s. ř. s. posledním listem spisu; přitom se k obsahu spisu písemně vyjadřovala. Pokud by tedy předmětná zásilka obsahující informaci s poučením podle § 51 s. ř. s. nebyla vůbec vhozena do stěžovatelčiny schránky, je vyloučeno, aby v návaznosti a před nahlédnutím do spisu řádně reagovala na ostatní v ní obsažené písemnosti.

Nejvyšší správní soud tak uzavřel, že městský soud neporušil zákon rozhodnutím věci bez nařízení jednání a nedopustil se vady řízení, která by se mohla projevit na zákonnosti napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud tak mohl přistoupit k posouzení ostatních kasačních námitek. Ty ovšem musel nejdříve hodnotit z hlediska jejich přípustnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není přípustná kasační stížnost opírající se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. To je také logické - kasační stížnost je opravným prostředkem proti rozhodnutí soudu, jemu vytýká pochybení, jehož se měl při rozhodování dopustit a nelze mu vytýkat, že se nevypořádal s námitkou, která v řízení před soudem nebyla řádně uplatněna. V daném případě stěžovatelka v žalobě včetně jejího doplnění namítala porušení práva rozhodovat sama o svém majetku a tvrdila, že nedala souhlas se změnami v umístění pozemků. Pouze obecně poukázala na porovnání stávajících parcel s nově navrhovanými. Porovnáním žalobních důvodů s důvody kasačními je zřejmé, že žalobkyně žalobou nebrojila proti nedostatečnému dokazování a proti neprovedení navržených důkazů, jak činí v kasační stížnosti; stejně tak není rozhodné, že za součást kasační stížnosti označila svá předchozí podání učiněná ve správním řízení. Tyto námitky nebyly uplatněny v žalobě, ač tomu nic nebránilo, a tudíž se jedná o kasační námitky nepřípustné, jimiž se Nejvyšší správní soud zabývat nemůže.

Podstatnou kasační námitkou je, že součástí spisu není souhlas podle § 3 odst. 3zákona o pozemkových úpravách, a zejména, že stěžovatelka takový souhlas ani nikdy nedala.

Komplexní pozemkové úpravy byly v daném případě zahájeny za účinnosti zákona o pozemkových úpravách z r. 1991, ovšem s ohledem na to, že za jeho účinnosti nedošlo k vystavení návrhu k veřejnému nahlédnutí, bylo podle § 24 odst. 2 nového zákona o pozemkových úpravách po 1. 1. 2003 dále postupováno podle tohoto nového zákona (č. 139/2002 Sb.).

Ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách činí předmětem pozemkových úprav všechny pozemky v obvodu pozemkových úprav bez ohledu na dosavadní způsob využívání a existující vlastnické a užívací vztahy k nim. Pokud se jedná o pozemky v zastavěném území či v zastavitelných plochách, lze je podle odst. 3 téhož ustanovení řešit v rámci pozemkových úprav jen se souhlasem jejich vlastníka. Podle zákona o pozemkových úpravách z r. 1991 byly pozemky určené k zastavění z pozemkových úprav vyloučeny. Změna tak spočívala v tom, že účinností nového zákona o pozemkových úpravách již bylo možné tyto pozemky do pozemkových úprav zahrnout, vyslovil-li s tím souhlas jejich vlastník. Podle zprávy Městského úřadu Turnov ze dne 19. 4. 2011, vydané k žádosti stěžovatelky, patří mezi pozemky v zastavitelných plochách zcela či zčásti tyto: p. p. č. 138/1, 140/1, 140/2, 144/1, 147/1, 147/2, p. p. č. 149/3 a 155 jsou zčásti i v zastavěném území a p. p. č. 149/1 a 149/6 jsou celé součástí zastavěného území (to vše v k. ú. Jenišovice). Součástmi zastavěných území či zastavitelných ploch se přitom staly na základě územního plánu z r. 1999 či jeho změny z r. 2003. Oproti tomu stěžovatelkou označená parcela č. 138/2 podle této zprávy není v zastaveném území obce ani součástí vymezených zastavitelných ploch.

Řízení o komplexních pozemkových úpravách v obci probíhalo od r. 1995. Ve vztahu k této kasační námitce je však rozhodné, zda v období po 1. 1. 2003 do rozhodnutí o jejich schválení dala stěžovatelka souhlas k zahrnutí pozemků v zastavěném území či v zastavitelných plochách, jejichž byla spoluvlastnicí, do těchto úprav. Existenci souhlasu konstatuje jak žalovaný, tak městský soud; stěžovatelka však tvrdí, že se nejednalo o souhlas ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách.

K tomu Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, že v něm je, ve složce obsahující doklady z roku 2003, založen jednak seznam vlastníků pro projednání souhlasu se zařazením zastavitelných ploch z ÚPD Jenišovice do KPÚ Jenišovice, jednak prohlášení vlastníků obsahující citaci znění § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách. Ve vztahu ke stěžovatelce je uveden LV 199 – p .p. č. 149/1 a LV. 663 – p. p. č. 138/1, 138/2, 140/1, 140/2, 144/1, 147/1, 147/2, 149/3, 149/6, 155. V rubrice vymezené pro souhlas či nesouhlas vlastníka je uvedeno „souhlasím“ a podpis „V.“. Stěžovatelce proto nelze přisvědčit v námitce, že spis neobsahuje její souhlas, ani v námitce, že souhlas k řešení pozemků tomuto souhlasu podléhající nikdy nedala. Je pravdou, že spis obsahuje též doklady i o dalších jednáních s vlastníky, z nichž některá se týkala zjišťování průběhu vlastnických hranic; k záměně souhlasu žalovaným či soudem však zjevně nedošlo. Stěžovatelka v průběhu řízení aktivně uplatňovala připomínky a námitky, sama poukazuje zejména na své obsáhlé námitky ze dne 9. 11. 2008 a na své odvolání; přitom v žádném z těchto podání neuvedla, že předmětné pozemky nemohou být do KPÚ zařazeny pro nedostatek jejího souhlasu. Naopak v podání ze dne 9. 11. 2008 se k jejich změnám věcně vyjadřuje; uvádí např., že pozemek č. 149/1 chce zachovat v původním rozsahu, pozemek č. 138 rovněž pouze „ s přidáním směrem dolů“, a také že souhlasí s mírným posunutím

pozemku č. 155. V podání ze dne 3. 3. 2009 pak obecně poukazuje na své předchozí připomínky, vytýká pozemkovému úřadu jejich nerespektování a celkový postoj k jejím nárokům, které jsou opomíjeny. V těchto ani v jiných podáních nezaznělo, že nedala souhlas k řešení předmětných parcel v rámci KPÚ, spíše vyjadřovala nesouhlas s mezemi konkrétních úprav. Stejně tak v odvolání proti rozhodnutí pozemkového úřadu vyjádřila pouze konkrétní nesouhlas se schválenými úpravami, ve vztahu k p. p. č. 149/1 uvádí, že je nyní menší a že požaduje zachování původní výměry, ve vztahu k p. p. č. 155 kritizuje existenci nových lomových bodů. Stěžovatelka tedy jednak prokazatelně dala souhlas podle § 3 odst. 3 zákona, jednak v řízení uplatňovala věcné námitky k úpravám, které se předmětných pozemků dotkly. Její nesouhlas pak byl vždy směřován proti navrhovanému či schválenému věcnému řešení, nikoliv proti nedostatku podmínek pro zahrnutí pozemků do těchto úprav. Z tohoto hlediska tedy nebyly naplněny tvrzené kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.

Stěžovatelka rovněž konkrétně poukazuje na změny v umístění pozemků s tím, že od počátku požaduje jejich ponechání v původních místech a výměrách. Tuto kasační námitku je však třeba rovněž vnímat v porovnání s námitkami vznesenými v žalobě. Tam pouze nekonkrétně uvedla, že nesouhlasí se vším, co její majetek mění a že tento nesouhlas vznesla opakovaně v řízení před pozemkovým úřadem. Městský soud také konstatoval obecnost této žalobní námitky. Přesto ji posoudil; vzal v úvahu námitky jí ve správním řízení uplatněné, jakož i vyjádření pozemkového úřadu k námitkám včetně případného promítnutí do jednotlivých verzí návrhu, stejně tak jako hodnotil, jak se žalovaný s těmito námitkami vypořádal v odvolacím rozhodnutí. Dospěl k závěru, že řízení proběhlo v souladu se zákonem. Stěžovatelka nevznáší námitky, které by cílily proti tomuto závěru soudu. Přesto, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti rozhodnutí soudu, nenamítá, že by tímto postupem či závěrem městský soud porušil zákon. Její kasační námitky kopírují námitky uplatněné ve správním řízení a jsou vyjádřením postoje stěžovatelky k výsledku pozemkových úprav, jímž se cítí být poškozena. Podobně je tomu i u kasační námitky nevýhodnosti pozemkových úprav, které ji ve svém výsledku poškozují. I tuto námitku stěžovatelka uvedla v žalobě velmi obecně tak, že chce, aby byly porovnány stávající a nově navrhované parcely. Soud však je oprávněn posuzovat pouze zákonnost postupu a rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d), § 75 odst. 2 s. ř. s.]. Zde tedy městský soud v mezích dané obecné žalobní námitky mohl ve vztahu k umístění pozemků rovněž pouze obecně poukázat na mapové podklady a zjevné minimální rozdíly v umístění pozemků a na bilanční vypořádání vstupních nároků a jejich vykrytí, které seznal odpovídající zákonným limitům. Stěžovatelka ani v žalobě ani nyní netvrdí, že by tyto limity vůči ní nebyly respektovány, pouze obecně poukazuje na nevyhovění některým jejím požadavkům a na subjektivní pocit nespokojenosti.

Účelem pozemkových úprav je podle § 2 zákona o pozemkových úpravách veřejný zájem na prostorovém a funkčním uspořádání pozemků, na jejich scelení nebo rozdělení tak, aby se zabezpečila jejich přístupnost, využití, vyrovnání jejich hranic – to vše k vytvoření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství a zvýšení ekologické stability krajiny. To znamená, že při pozemkových úpravách se střetává řada požadavků a řada zájmů, přičemž lze obtížně

zajistit, aby byly zohledněny požadavky a zájmy všech vlastníků na konkrétním uspořádání, neboť ty jsou mnohdy vzájemně rozporné, či odporující zájmu veřejnému. Proto také zákon o pozemkových úpravách stanovil v § 11 odst. 4, že pozemkové úpravy lze schválit, pokud s nimi vysloví souhlas vlastníci alespoň tří čtvrtin výměry půdy pozemků, které jsou pozemkovými úpravami řešeny. Individuální nesouhlas stěžovatelky s částí schválených úprav proto pozemkové úpravy jako celek nemůže zmařit. Zákon současně poskytuje záruky proti tomu, aby vůči některému z vlastníků nebyl výsledek pozemkových úprav nepřiměřeně znevýhodňující. K tomu upravuje v § 8 způsob soupisu nároků zohledňující kriteria ceny, výměry, vzdálenosti a druhu pozemků a v § 10 odst. 1 ukládá pozemkovému úřadu, aby vlastníkům pozemků navrhl nové pozemky tak, aby odpovídaly jejich původním pozemkům přiměřeně cenou, výměrou, vzdáleností a podle možností i druhem pozemku. Porovnání těchto kritérii se přitom provádí ve vztahu ke všem pozemkům vlastníka řešeným v rámci pozemkových úprav - nikoliv tedy ve vztahu k jednotlivým pozemkům, jak má tendenci činit stěžovatelka. Přiměřenost není ponechána na úvaze pozemkového úřadu (ani na posouzení vlastníků samotných), ale je limitována zákonnými mezemi. V § 10 odst. 2 jsou stanoveny meze přiměřenosti ceny rozdílem 4%, v odst. 3 téhož ustanovení jsou stanoveny meze přiměřenosti výměry pozemků rozdílem 10 % a v odst. 4 téhož ustanovení jsou stanoveny meze přiměřenosti rozdílů ve vzdálenosti pozemků ve výši 20%. Tyto meze jsou překročitelné pouze se souhlasem vlastníků. Dodržení těchto mezí přípustných odchylek mezi původním stavem a stavem novým je v průběhu řízení vyhodnocováno a v daném případě je ve spise založen bilanční soupis, z něhož je zřejmé, že hodnoty odchylek mezi vstupním a navrhovaným stavem u stěžovatelčiných pozemků jim odpovídají a nejsou ani hraniční. Stěžovatelka ani netvrdí, a netvrdila ani v žalobě, že v komplexu všech jejich řešených pozemků je bilance jiná a že některý ze zákonných limitů byl překročen.

Nejvyšší správní soud ve vztahu k pozemkovým úpravám vyslovil již v rozsudku ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007 - 278 (dostupný na www.nssoud.cz), že *„(k)aždý vlastník nemovitostí vstupujících do pozemkové úpravy musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo správným procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky, omezení a regulativy (§ 10 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech). Nesouhlas účastníka řízení (zde vlastníka pozemků dotčených pozemkovou úpravou) s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jejím schválení (§ 11 odst. 4 téhož zákona), neopírá-li se o tvrzení o porušení shora uvedených zákonných požadavků*“. Od tohoto závěru není důvod se v dané věci odchýlit.

Vyústěním stěžovatelčiny námitky o nepřiměřenosti zásahů do jejího vlastnictví je závěr, že do něho nemělo být zasaženo vůbec, neboť požadovala zachování pozemků původních. Jakékoliv změny pociťuje jako osobní újmu, znevažující úctu k majetku zděděnému po předcích a nepřípustný zásah do vlastnického práva nekompenzovaný ani žádnou náhradou.

Podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod má každý právo vlastnit majetek a podle odst. 4 tohoto ustanovení je vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. V daném případě zákon o pozemkových úpravách vychází z existence veřejného zájmu na určitém optimálním

uspořádání pozemků a zásahy do vlastnického práva na jeho základě učiněné jsou tedy přípustným zásahem na základě zákona. Zákon také stanoví limity, jejichž respektování zaručuje, že tento zásah není nepřiměřený. Nejvyšší správní soud neshledal důvod k přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a předložení návrhu Ústavnímu soudu na zrušení zákona o pozemkových úpravách či jeho části tyto limity stanovující; ostatně stěžovatelka to ani nepožadovala. Obecně sice nelze vyloučit, že v některých případech mohou být vlastníci pozemků konečným spořádáním znevýhodněni a je pravdou, že zákon náhradu této škody neupravuje, stejně tak ani podmínky vyrovnání mezi vlastníky, pokud jiní byli v mezích limitů naopak zvýhodněni. Úhradu rozdílu v ceně zákon předpokládá jen u vlastníka, který byl nadlimitně zvýhodněn v ceně nových pozemků (§ 10 odst. 2). Zákon o pozemkových úpravách tak vychází z předpokladu, že zájem na uspořádání pozemků je vyšší hodnotou než dílčí a limitovaná možná újma některého z dotčených vlastníků. I tak ovšem není vyloučeno, aby vlastník konkrétní náhradu škody uplatnil proti státu na základě přímé aplikace Listiny. Takové případné řízení však nesouvisí s tímto kasačním řízení. Soudy ve správním soudnictví se otázkou náhrady škody způsobené pozemkovými úpravami nemohou zabývat.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal naplnění žádné z tvrzených kasačních námitek, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty první před středníkem jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastupována soudem ustanoveným advokátem; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát k výzvě soudu výši nákladů nevyúčtoval ani nesdělil, zda je plátcem DPH. Nejvyšší správní soud proto ustanovenému advokátovi podle obsahu spisu přiznává odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a podání kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, a tedy nemají právo na náhradu nákladů řízení podle §60 odst. 5, § 120 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalobci náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu